

Баща му посрещналъ чужденеца съ радостъ и го запозналъ съ посетителитѣ.

— Никола, рекълъ баща му, — Ела тука! Струвай поклонъ, цѣлуни ржка на този човѣкъ.

Никола извършилъ всичко и погледналъ чужденеца право въ очитѣ.

— Този човѣкъ е вуйка ти — Петко К. Радомировъ. До сега той бѣ въ Русия на учение. Замина колкото тебе на възраст, а сега вижъ, какъвъ голѣмъ и ученъ човѣкъ станалъ. Той е учителъ въ Пловдивъ. Искашъ ли да те пратимъ при него да учишъ?

Никола изтръпналъ. Но бързо се окопитилъ. Той очудено разгледалъ вуйка си, който билъ хубаво облѣченъ въ френски дрехи. Сърдцето му заиграло отъ радостъ. Той чевръсто шета изъ кафенето, но очитѣ му сѣ къмъ новия човѣкъ.

Вуйка му го повикалъ, помилвалъ го по главата и го разпиталъ, какво учи въ училището. Като видѣлъ, че момчето е будно, чете, пише, приказва свободно, вуйка му Петко рекълъ:

— Никола, кажи на майка си да ти приготви дрешки. Ще те зема на учение въ Пловдивъ. Азъ тамъ имамъ пансионъ и ще те приема въ него съ други момчета като тебе.

Майката приготвила дрешкитѣ и нашъ Никола, преизпълненъ отъ радостъ и гордостъ, заминалъ за Пловдивъ съ чичо си Салчо.

Щомъ стигнали въ голѣмия градъ, тогава малкиятъ Никола за пръвъ пжтъ видѣлъ много турци, туркини, забулени съ фереджи и облѣчени съ дънести шарени шалвари. Градътъ гъмжелъ отъ турски войници, стражари и цѣли орляци турчета изъ улицитѣ съ писани гащи.